

Ficsku Pál

Karanténlevelek Nagytól – tavasz

(kis pálfirkák)

Olyan unalmas, hogy mindenki izgul
Lovasi András

Azt mondják: porból vétettünk, és porrá leszünk.
De szerintem sötétből születünk. S hogy sötétek leszünk-e?
Az csak rajtunk múlik.

Drága Kisfiam!

Lehet, hogy ez az utolsó levél, amit írok Neked.

Lehet, hogy mire megkapod, engem már megkoronáztak, és ott ülök valahol fent egy égi cukrászdában, a megboldogultak között. Ezért nem hívlak mobilon, nem írok e-mailt, csak kézzel írt levelet. Legyek kézzel fogható emlék Neked.

De lehet, hogy nem leszek a koronakirálynőd, élek, s néhány hónap múlva, vagy egyelőre a Beláthatatlan Időn kívül majd, kinevetjük a Halált.

59

Drága kis Unokám!

Szörnyű, amikor esténként a társalgóban nézzük a halottak számát. Szörnyű azt nézni, hallani, hogy ma ennyi a megbetegedettek száma, és ennyien haltak meg. Másnap meg, hogy még többen. Nincs a halottaknak nevük, persze a személyiségi jogok miatt, nem mondhatják be, hogy meghalt 83 évesen Kovács Juliska néni az X meg Y idősotthonban. És akkor mondják, hogy az elhunytak többsége súlyos, krónikus betegségekkel rendelkező idős ember. Van itt egy férfi, Géza úrnak hívják. Elegáns öltönyben jön le minden este a vacsorához, aztán kiül az erkélyére, megiszik egy konyakot és elszív egy fél szivart. Nagyon jó svádájú ember (titokban tudtam meg, hogy sajnos fiatalabb nálam. Jaj! miket írok én neked.) Ő szokta mondani, amikor bemondják, hogy többsége beteg, idős ember, hogy hulljon a férgese! Aztán a csajok átkapcsolnak valamelyik sorozatra, amelyikben nincsenek halottak, a férfiak egy része kártyázik, én meg visszavonulok olvasni. Még jó, hogy hoztál egy tucatnyi könyvet, meg csokit.

Olvasni jobb csokival, a csokit meg unalmas magába enni.

Azért nem hittem volna, kisfiam, hogy igazad lesz, karanténba záródik a fél világ.

Hát így élünk most itt, Lacikám, Isten védőfalai között.

Tudod, ezt még anyád mondta, hogy Isten védőfalai, amikor helyet keresünk neked, a halála utánra. Mert halála előtt gondoskodott rólam, nem akart rád hagyni. És valóban olyan ez a hely, mintha tényleg Isten falai védénének. Mellettünk a templom meg a paplak, Sedon atya birodalma, tény-

leg olyan, mintha egy védett kolostorban lennénk. Jóanyád se gondolhatta, hogy egyszer bezártságunkkal védekezünk majd a külvilág ellen.

Drága Kisfiam!

Ne aggódj értem.

Itt nagyon jó helyen vagyunk.

A múltkor Amerikából jöttemet játszottunk este. Géza úr amerikai kubai szivarcsempész volt, őt nem találtuk ki. Engem könnyen kitaláltak. Koronavírus-járvány alatti éjszakás nővér voltam, igaz egy kicsit vicces volt, hogy felvettem a Lacika által nekem ajándékozott Burger King-es koronát. No de Piroska? Szerintem kezd megzakkanni a bezártságtól. Hófehér hálóingben jelent meg. Nem fogod kitalálni. Gyümölcsoltó Boldogasszonynak öltözött. Mondtuk neki, hogy az nem egy mesterség, hanem a templomunknak meg az idős otthonnak a neve, de ő csak hajtogatta, hogy őt Gábriel arkangyal küldte, sőt ő maga Gábriel arkangyal, és jó hírt hozott ebbe a kaotikus világba. Eddig azt hittük, hogy valami vicceset fog csinálni, mert Piroska a legviccesebb csak az otthonban, de nem vicces, hanem egészen félelmetes volt.

Van egy hölgy, Marikának hívják. Csendes, istenfélő asszony. Na, Piroska őt találta meg. Fölé hajolt a bő fehér hálóingjében, mondta, hogy ő Gábriel arkangyal, és elkezdte kántálni, hogy ne félj, Mária, mert kegyelmet találtál az Istennél! Íme, fogansz méhedben, és fiút szülsz, akit nevezz Jézusnak. A csajok valósággal megrémültek, Margitka hívott két ápolót, ők vetettek véget az egész borzalomnak. Szegény Marika! Gondold el, fiam, hetvennégy éves. Max a lelkében kerülhet áldott állapotba.

60

Laci!

Már egy hete nem folytattam a leveletem, valamilyen mélységbe és nyugalomba kerültem. Egyre többet gondolok a halálra és Istenre. Tegnap megint bementék, hogy újabb tizenkilenc halottat regisztráltak. Nem azt mondják, hogy ember, hanem hogy halott. Tudod, hogy soha nem politizáltam, egész életemben szorgos kis hangya voltam, aki nem perelt az anyakirálynővel, de ez, hogy az öregeket lassan embernek se tekintik, csak valami rossz, kényszerűen felesleges lénynek, ez szörnyű. Mintha imádkoznának azok, akik soha nem imádkoztak, azért, hogy tűnjünk már el a földről. És pont azoktól vonják el a lelki támaszt, akiknek szüksége lenne rá. Miért kellett bezárni a templomokat? Sokat beszélgetünk itt bent Istenről, Jézusról. Az erődünkön kívül szüneteltetik a misézést. Nekünk jó, mert ugyan lehet, hogy rendeletellenes, de Sedon atya rendszeresen miséz, vagy talán nem is mise az, hanem csak olyan beszélgetés. De Sedon atya is olyan furcsán viselkedik. Még éppen csak negyvenéves múlt, de a múltkor is azt mondta, hogy magára veszi a tizenkilenc elhunyt ember bűneit. De hát milyen bűneik lehettek? Az, hogy öregek, betegek és otthonban laknak? Na, mindegy. Ha túléljük, egyszer ki kell ezt beszélnünk.

Egyre többször gondolok a halálra. Nem az enyémre, hanem az apádéra.

Vajon hány ember élte meg olyan pasztikusán az apja halálát, mint te, kisfiam?

Hat és fél évig ápolta az amputált lábával, az utolsó háromban pelenkáznod is kellett, volt úgy, hogy éjszaka is. Néha én is hallom azt a jajongást itt bent, és hány ezer nővér hallja még éjszakánként? Aztán eljött az utolsó nap. Már a vénáját se találták, ott ültél a rohammentőben, fogta az egyetlen lábát, kérdezted, jól vagy, bólintott, jól, aztán eltűnt egy vizsgálóban, áttolták egy üres kis lyukba, ahogy mesélted, ott feküdt, anyád törölgette a homlokát, te fogta az egyetlen lábát, rajta volt az oxigénmaszk, de a cső végén nem volt palack. Kirohantál, hogy hozzanak már egy oxigénpalackot, mondták, hogy majd küldik, visszamentél, izzadt, apád csak nézett a távba, mintha fehér vitorlákat keresett volna, aztán rúgott egyet, még egyet, a harmadikat is, és úgy maradt. Meghalt, mondta anyád. Még érezted, ahogy az utolsókat rúgta. Megjelent egy ápoló, kezében a palackkal, te meg csak annyit mondtál, tartsa meg nyugodtan másnak.

Lacikám!

Amikor nézem a tévében, hogy ennyi meg ennyi lélegeztetőgépet hoztak be Kínából, mindig az édesapád jut az eszembe. Neki csak egy iciripiciri palack kellett volna. Olyan kicsi, mint az én szívem. Néhány kortynyi levegő. De nem kapott. Még egy nyomorult ágyat se. Most meg ott áll hatszáz. Üresen.

Lacikám, ha látod majd ezeket a száraz pöttyöket a papíron, azok az én könnyeim.

De, hogy valami szépet is írjak.

Ez a Géza úr egyre jobban járványon túli tekintettel néz reám.

Megkínáltam csokival.

Ölel és csókol szerető Nagyid!

Drága Kisfiam!

Mint észrevehetted, nem kaptad meg ezt a levelemet. (Persze, hogy vetted volna észre, ha nem is tudta, hogy írok neked, bár küldtem sms-t, hogy ne hívj, ne írj, majd én jelentkezem.)

Képzeld, teljes karanténban vagyunk, nem mehetünk ki, még levelet se küldhetünk, mindenki eszeveszetten telefonál, de én tartom magam a szavamhoz.

Én nem telefonozok.

Tragédia történt.

Meghalt Sedon atya.

A gyóntatófülkében találták meg, a bűnösök oldalán.

Fiatal volt még, nem volt krónikus beteg, Margitka szerint a boncolásnál nem találtak semmi rendellenességet, viszont volt egy nagy lyuk a szívében, aminek semmi magyarázata nem volt. És Margitka volt olyan ostoba, hogy ezt az atyáért tartott virrasztás előtt mondja el. Azóta mindenki erről a lyukról suttog. Állítólag az emberek bűne távozott el onnan, és a bűnös lelkek súlyát már nem bírta el a szíve.

Nem tudom. Lassan már én is mindennek hiszek.

Laci, ezután csak darabokban fogok írni. Nem tudom, van-e értelme még a történetek után az írásnak, vagy csak az Írásra hagyatkozhatunk.

Szörnyű, hogy még mindig a krónikus öregekről beszélnek és arról a pesti idősoththonról. Megkérdeztem Margitkát, miért nem hívja ki a tévéeket hozzánk, hogy megmutassák, lehet idősen is boldogan, biztonságban élni. A legtöbben leszavazták a tévét, szerintük a tévések már annyi otthonban jártak, hogy ők is behozhatják a vírust. Egyre többen kezdenek félni a külvilágtól.

Bezzeg Piroska az alvilágtól meg a mennyektől fél. Kiderítette, hogy Sedon atyának az igazi neve Horváth János volt, a Sedon csak a felvett papi, van a Piroskának egy fekete kimonója, most abban járkál és a János jelenéseiből olvassa az Apokalipszist. Közben néha énekel, hogy „itt van már az Apokalipszis, nincsen baj, csak Apóka lipszis.”

Hogy mi a franc az a lipszis, betegség vagy tengerparti üdülőhely, azt még Géza úr se tudja.

Kisfiam!

Géza adott egy könyvet a tejsokikiért hálából. Egy olasz író, Dino Buzzati írta. Van benne egy novella, az a címe, hogy *Hajtóvadászat öregekre*, pontosan arról szól, amiben élünk. Az öregeket feleslegesnek tartják, nincs hasznuk, és kiváló célpontok. Nem szeretem az idézeteket, hogy valaki ezt mondta meg azt mondta, de most ide idézem ennek a Buzzatinak az írásából. Persze ez se szentírás, még nem történt meg, de lehet, hogy ez a vírus meghozza.

„Negyvenen felül öregnek számított mindenki. Az új generáció pedig utálta, megvetette az öregeket. Kegyetlen, sötét harag bujtogatott: unokát a nagypapa, fiút az apa ellen. Éjszakánként aztán nekivadultak a bandák, főleg a külvárosokban; öregeket vettek úzóbe. Ha sikerült nyakon csípniük egyet, rávetették magukat, ütötték-verték, lemeztelenítették, megkorbácsolták, bemázolták festékkel, majd úgy hagyták, egy fához, lámpaoszlophoz kötözve. A kegyetlen szertartás őrzöngésében nemegyszer még tovább is mentek; a reggeli járókelők ilyenkor megcsonkított holttesteket találtak itt is ott is az utcán.”

Lacikám!

Ezt kellett olvasnom.

Félek, hogy igaz lesz.

Mi lesz velünk?

Cecília is már a negyven fölött rúgja.

Gézának ezentúl nem adok csak keserű csokit.

Lacikám!

Végre vége.

Két hete nem írtam neked, de végre vége. Kimehetünk.

Ma csütörtök van. Kormányinfó. Sürgössséggel adom fel a leveletem. Holnap megkapd.

Gyertek szombaton Lacikával. Bemutatom Gézát is (letegezödtünk). Még soha nem evett hamburgert. Menjünk el a Burger Kingbe. Utána meghív minket fagyira vagy egy rigójancsira.

Várlak és öllelek benneteket.

Nagyi, a Túlélő.